

Święty Wojciech

PISMO PARAFIALNE

Nr 7(157) • POZNAŃ • Lipiec – Sierpień 2019 r.

Czas wakacji, czas odpoczynku...

„Wtedy apostołowie zebrali się u Jezusa i opowiedzieli mu wszystko, co zdziałali i czego nauczali. A On rzekł do nich: «Pójdźcie wy sami osobno na pustkowie i wypocznijcie nieco»” (Mk 6,30-31). Adresatem tych ewangelicznych słów, które Jezus skierował do apostołów, jest również każdy z nas. Chrystus pragnie, byśmy, pracując i służąc innym, „przynosili owoc obfity” (J 15,5). Znamy codzienność: uczucie radości z dobrze wypełnionego zadania i doświadczenie porażki, gdy rzeczywistość okazywała się nieco inna niż nasze plany. Z troski o nas Jezus pragnie, byśmy – po trudach – znaleźli czas na wypoczynek. To prawda niezwykle ważna.

Czas wytchnienia, czas refleksji, czas bez pośpiechu, czas zachwyty, czas umiłowania, czas modlitwy, czas poznawania; to wszystko przed nami – na wyciągnięcie ręki... Dziękując Bogu za dar wypoczynku, prosimy, aby nam towarzyszył wszędzie tam, dokąd zawitamy i pobłogosławił naszym poczynaniem.

Dobrego wypoczynku życzy redakcja gazetki parafialnej „Święty Wojciech”

„Vos autem dixi amicos” („Nazwałem was przyjaciółmi”)

24 maja br. papież Franciszek mianował ks. Szymona Stułkowskiego biskupem pomocniczym archidiecezji poznańskiej. Biskup nominat przez ostatnie lata był rektorem

Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w Poznaniu. Wcześniej przez wiele lat, jako sekretarz Komisji Duszpasterstwa Konferencji Episkopatu Polski, współtworzył program duszpasterski Kościoła w Polsce.

Biskup Szymon Stułkowski przyjął sakrę biskupią w uroczystość Zesłania Ducha Świętego, 9 czerwca w katedrze

poznańskiej o godzinie 15.00. Głównym konsekratorem był metropolita poznański abp Stanisław Gądecki, a współkonsekratorami poznańscy biskupi pomocniczy – Grzegorz Balcerek i Damian Bryl.

„Vos autem dixi amicos” (nazwałem was przyjaciółmi) to hasło, które będzie towarzyszyć posłudze biskupa pomocniczego archidiecezji poznańskiej.

W herbie nowego biskupa znalazła się m.in. muszla z kroplami wody, symbol sakramentu chrztu św. Biskupowi Szymonowi Stułkowskiemu szczególnie bliskie jest przywiązanie do sakramentu chrztu św., który stanowi sakrament wprowadzenia do wspólnoty Kościoła. *Hasło pochodzi z liturgii Eucharystii dnia nominacji biskupiej i wyraża zaufanie do słowa Bożego odczytywanego w Kościele na co dzień – mówił KAI biskup nominat.*

Prezbiterami asystującymi obrzędowi święceń biskupich byli: ks. prof. Adam Przybecki, pastoralista z Wydziału Teologicznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza oraz ks. Przemysław Tyblewski, prefekt Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w Poznaniu. Elekta przedstawił szafarzowi święceń ks. Adam Przybecki: *Czcigodny Ojcze, święta Matka, Kościół katolicki prosi, abyś księdza Szymona Stułkowskiego wyświęcił na biskupa.* Bullę papieską przeczytał ksiądz Przemysław Tyblewski.

(zob. KAI – skróty redakcji)

Gietrzwałd – polskie Lourdes

Gietrzwałd to miejsce jedynych, jak dotąd, objawień Matki Bożej w Polsce, oficjalnie uznanych przez Kościół. Maryja ukazywała się tu w pełnej chwale Justynie Szafrąnskiej i Barbarze Samulowskiej w dniach od 27 czerwca do 16 września 1877 roku. Gietrzwałdzkie sanktuarium nazywane jest polskim Lourdes, ponieważ, podobnie jak we Francji, także na Warmii Matka Boża przedstawiała się wizjonerkom (w języku polskim!) jako Niepokalane Poczęcie, a następnie wzywała do pokuty, nawrócenia i codziennej modlitwy różańcowej. Niepokalana zapewniała ponadto, że prześladowany przez Prusaków Kościół odzyska wolność. *Jeśli ludzie gorliwie będą się modlić, wówczas Kościół nie będzie prześladowany, a osierocone parafie otrzymają kapłanów.*

Papieskie intencje modlitewne na rok 2019

Ojciec święty Franciszek pragnie zwrócić uwagę wiernych na konkretny problem społeczny. Warto o tym pamiętać w naszych codziennych modlitwach.

Intencja powszechna na lipiec, powierzona Apostolatowi Modlitwy przez papieża:

aby ci, którzy wymierzają sprawiedliwość, działali uczciwie, by niesprawiedliwość, która przenika świat, nie miała ostatniego słowa.

Intencja ewangelizacyjna na sierpień, powierzona Apostolatowi Modlitwy przez papieża:

aby rodziny przez życie modlitwy i miłości stawały się coraz bardziej „szkołami wzrastania w człowieczeństwie”.

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa

W Poznaniu centralna procesja wyruszyła po Mszy Świętej, odprawionej w kościele Bożego Ciała, a zakończyła się na placu przed katedrą, gdzie homilię wygłosił abp Stanisław Gądecki. Wśród wielu treści, nawiązując do słów Jezusa „(...) wy dajcie im jeść” (Mt 14,16), ukazał, że to sam Chrystus ustanowił uczniów swoimi bliskimi współpracownikami i zachęcił ich do troski o potrzeby bliźnich. Arcybiskup uświadomił nam, że w byciu apostołem nie chodzi tylko o słowa, ale również o czyny. Ewangelia głoszona bez potwierdzenia czynami jest odbierana bowiem jako nieprawdziwa...

Na Wzgórzu św. Wojciecha, jak co roku, uroczystości rozpoczęły się niesporami w kościele Ojców Karmelitów Bosych. Po nabożeństwie wszyscy uczestniczyli w procesji z Chrystusem w Najświętszym Sakramencie. Przy pierwszym ołtarzu (ul. Działowa) spadły pojedyncze krople deszczu, które – coraz większe – w ten niezwykle upalny dzień stały się ochłodą dla wiernych. Procesja zakończyła się błogosławieństwem, którego udzielił ks. Jerzy Stranz. W tradycyjnej oprawie, z udziałem orkiestry, dziewczynek syjących kwiaty, pocztu sztandarowego i licznych wiernych była ona – jak powiedział przy ostatnim ołtarzu nasz diakon, Szymon Antczak – publicznym wyznaniem wiary.

Początek tradycji związanej z obchodami uroczystości Bożego Ciała sięga XIII w. – objawień bł. Julianny z Cornillon i ustanowienia dogmatu o transsubstancjacji, czyli przemianie substancji chleba i wina w ciało i krew Chrystusa (Sobór Laterański IV, 1215 r.). Pierwsza procesja odbyła się w Kolonii przed sumą w 1265 r.; W IV wieku procesje były już znane w całej Europie.

Andrzej Karczmarczyk

Czerwcową rocznicą beatyfikacji 108 polskich męczenników

Papież Jan Paweł II 13 czerwca w Warszawie beatyfikował 108 polskich męczenników z czasów II wojny światowej. Każda z tych osób wykazała się niezwykłym heroizmem wiary: mamy w tym gronie biskupów – pasterzy, którzy woleli zginąć, niż zostawić swoją owczarnię; siostry i księża ratujących Żydów; teściową, która oddała swoje życie za synową w ciąży; zakonnik, który za posiadanie różańca, a potem odmowę sprofanowania go, został zmasakrowany i utopiony w kloace; księża i alumnów dzielących się w obozie koncentracyjnym jedyną kromką chleba ze współwięźniami; duchownego, który zginął za to, że nie wydał Gestapo komunistów.

Sprawa beatyfikacji 108 sług Bożych, męczenników za wiarę, ofiar prześladowania Kościoła w Polsce w latach 1939-1945 przez nazistów hitlerowskich, choć przybrała formę kanonicznego postępowania beatyfikacyjnego dopiero w roku 1992, w rzeczywistości sięga pierwszych lat po zakończeniu II wojny. Sława świętości i męczeństwa licznych osób z grupy 108 sług Bożych, łaski przypisywane ich wstawiennictwu kierowały uwagę diecezji i rodzin zakonnych na konieczność wszczęcia procesów beatyfikacyjnych o męczeństwie.

Z ramienia Konferencji Episkopatu Polski proces beatyfikacyjny prowadził biskup diecezji włocławskiej, która w okresie prześladowania poniosła największe procentowo straty wśród duchowieństwa diecezjalnego w Polsce: daninę krwi złożyła tu ponad połowa kapłanów. Proces informacyjny, „diecezjalny”, męczenników za wiarę został otwarty we Włocławku 26 stycznia 1992 r. Od jego rozpoczęcia przysługiwał im tytuł sług i służebnic Bożych. W listopadzie 1998 r., liczba męczenników ukształtowała się jako grono 108 sług Bożych.

Słudzy Boży objęci postępowaniem procesowym, przedstawieni przez 18 diecezji, ordynariat polowy i 22 rodziny zakonne, to osoby, których życie i śmierć oddane Bożej sprawie nosiły znamię heroizmu. Wśród nich jest 3 biskupów, 52 kapłanów diecezjalnych, 26 kapłanów

zakonnych, 3 kleryków, 7 braci zakonnych, 8 siostr zakonnych i 9 osób świeckich.

(zob. KAI – skróty redakcji)

POZNAŃSCY BŁOGOSŁAWIENI

ks. Marian Konopiński (1901-1943)

Był wikariuszem parafii św. Michała Archanioła w Poznaniu i, jednocześnie, studentem nauk społecznych na Uniwersytecie Poznańskim. Po aresztowaniu, we wrześniu 1939 r., przebywał kolejno w różnych więzieniach. Zmarł 1 stycznia 1943 r. w obozie w Dachau w następstwie eksperymentów pseudomedycznych, jakim go poddawano. Świadek jego cierpienia i śmierci zapisał: *Ks. Marian był zjednoczony z Bogiem na modlitwie. Codziennie przez pierwsze dni odmawialiśmy różaniec w różnych intencjach. Ale po kilku dniach nasilenia choroby i ten ustał. Modlitwa jego ograniczała się tylko do pobożnych westchnień, ofiarowania cierpienia Bogu* (ks. Henryk Kaliszan). Ostatnimi słowami wypowiedzianymi przed śmiercią do przyjaciela, który mu udzielił abszolucji sakramentalnej, były: *Do zobaczenia w niebie.*

ks. Józef Kut (1905-1942)

Proboszcz parafii Gościeszyn Po aresztowaniu, w październiku 1941 r., osadzono go w obozie koncentracyjnym w Dachau. Dzięki staraniom przyjaciół stworzono mu wyjątkowo możliwość zwolnienia z obozu, ale pod warunkiem wyrzeczenia się posługi kapłańskiej, co zdecydowanie odrzucił. Zmarł z głodu i chorób 18 września 1942 r., pozostawiając po sobie wśród więźniów opinię człowieka świętego.

ks. Włodzimierz Laskowski (1886-1940)

Dyrektor gospodarczy Seminarium Duchownego w Poznaniu, a następnie proboszcz parafii Lwówek. Został zamordowany przez strażnika obozu w Gusen 8 sierpnia 1940 r., po pięciu miesiącach

prześladowania za wiarę. Świadek naoczny przekazał: *Dziś jeszcze mam przed oczyma ten straszny widok: ks. Laskowski leży na kamieniach, okrwawiony, opuchnięty, z wykrzywioną od kopnięć twarzą. Co chwilę z jego ust wydobywają się westchnienia „O Jezu, Jezu”.* Drażniło to jeszcze bardziej jednego z SS-manów, który podszedł do leżącego ks. Laskowskiego i z miną bohatera, nowymi kopniakami ukoronował szatańskie dzieło (ks. Zygmunt Ogrodowski).

ks. Narcyz Putz (1817-1941)

Proboszcz Parafii św. Wojciecha w Poznaniu. Głęboka duchowość i umiłowanie Kościoła były źródłem jego wielkiego zaangażowania duszpasterskiego i otwarcia na człowieka. W czasie dotkliwych prześladowań w więzieniach, a potem w obozie w Dachau, pokazał, jak łączyć cierpienie z ofiarą krzyża Chrystusa. *Ks. kan. Putz należał do pierwszego transportu więźniów polskich do Dachau. Kapłan 65-letni, wychudzony i schorzał, ale młody sercem i duchem. Przeczuwał, że nie wróci do kraju, braci swoich*

jednak pocieszał i podnosił na duchu swoim optymizmem i radosnym przyjmowaniem doświadczenia Bożego. Cieszył się sympatią wszystkich więźniów polskich (ks. Gerard Mizgalski). Zmarł w Dachau 5 grudnia 1942 r., Wyniszczony przez choroby i nieludzkie warunki.

Natalia Tułasiewicz (1906-1945)

Nauczycielka z Poznania, żarliwa animatorka apostołatu świeckich. Swoją program ujęła w dzienniku duchowym, gdzie pisała m.in.: *Moją misją jest pokazać światu, że droga do świętości przemierza także poprzez hulaśliwe rynki i ulice, a nie tylko w klasztorach czy w cichych rodzinach. Pragnę świętości dla tysięcy dusz. I nie nastąpi to, naprawdę nie nastąpi, że do nieba pójdę sama. Tam chcę prowadzić po mojej śmierci szeregi tych, którzy umrą po mnie.* W 1943 r. wyjechała dobrowolnie do Niemiec z transportami deportowanych na prace przymusowe młodych kobiet, by podtrzymać w nich ducha wiary i miłości do ojczyzny. Za tę działalność aresztowano ją, poddano wyrafinowanym torturom i skazano na śmierć w obozie Ravensbrück. W Wielkim Tygodniu na obozowej pryczy resztkami sił głosiła jeszcze więźniarkom konferencje o męce Pańskiej i zmartwychwstaniu. Została uśmiercona w komorze gazowej 31 marca 1945 r., w Wielką Sobotę, na krótko przed wyzwoleniem obozu.

Autor znany redakcji

Święty proboszcz z Ars – patron proboszczów

4 sierpnia 2019 r. mija 160. rocznica śmierci proboszcza z Ars, ks. Jana Marii Vianneya. Święty przyszedł na świat we francuskiej wiosce Dardilly w 1786 r. Czasy rewolucji francuskiej uniemożliwiły naukę w szkołach parafialnych; trzeba było kryć się ze swoją wiarą. Jan nauczył się czytać i pisać, mając siedemnaście lat. W 1812 r. wstąpił do seminarium duchownego. Nauka szła mu bardzo ciężko, głównie z powodu słabego przygotowania i wieku. Za pośrednictwem proboszcza z Écully, który interweniował za Janem w seminarium, dopuszczono go do święceń kapłańskich, trochę ze względu na opinię, trochę dlatego, że diecezja odczuwała brak kapłanów.

Pierwsze trzy lata spędził jako wikariusz w Écully. Po śmierci proboszcza, który był wzorem duszpasterskiej gorliwości, ks. Jan Vianney został przeniesiony do Ars-en-Dembes. Nie wiedział, że przyjdzie mu tu pozostać dłużej 41 lat. We wsi liczącej ok. 200 osób świątynia była zrujnowana, a ludzie nie prowadzili życia religijnego. Na Mszy św. w niedzielę bywało kilka osób.

Święty Jan Vianney czuł się szczęśliwy na nowej placówce. Dzięki wielkiej wierze i pracy, nadzwyczajnej cierpliwości w krótkim czasie z zaniedbanej placówki stworzył kwitnącą wspólnotę. Dobroć pasterza i surowość jego życia (mało jadł, do czego zmuszała go nędza; mało spał: tylko po kilka godzin dziennie na gołych deskach; zadawał sobie surowe umartwienia) sprawiły, że zubożone osoby powoli wracały do kościoła. Zaczął się on wypełniać wiernymi, nie tylko w niedzielę, ale także w dni powszednie. W 1823 r. biskup, widząc, że ks. Jan daje sobie radę, otworzył w Ars parafię.

Posługa kapłańska ks. Jana Vianneya była skoncentrowana na Eucharystii, katechezie i sakramencie pokuty. Msza była dla niego wielką radością i najważniejszym wydarzeniem każdego dnia. Całe godziny przebywał na modlitwie przed Najświętszym Sakramentem. Spowiadał

często 10 godzin dziennie, a jeżeli była taka potrzeba, to i w nocy.

W ciągu 41 lat Ars odwiedziło około milion ludzi. Przez ostatni rok życia z sakramentu pokuty skorzystało około 80 tysięcy ludzi. Do Ars przybywali ludzie z całej Francji i Europy. Święty Jan Maria Vianney tak mówił do swoich parafian: *Grzech jest katem Boga i zabójcą duszy. Wyrwa nas z nieba i rzuca w przepaść piekła. Amimo to lubujemy się w nim! Cóż za szaleństwo! Gdybyśmy dobrze zdawali sobie z tego sprawę, żywilibyśmy taki wstręt do grzechu, że nie byłibyśmy w stanie go popełnić.*

W swoim życiu doświadczał okresów całkowicie duchowych ciemności, w których nie czuł obecności Boga. Było to dla niego niewyobrażalnie duchowe cierpienie. W tym doświadczeniu nie przestawał wierzyć Bogu. *Gdy się miluje – mówił – cierpienie przestaje być cierpieniem. Im więcej od krzyża uciekasz, tym więcej cię przywala.*

Mimo wielkich sukcesów proboszcz z Ars uważał się za człowieka nieudolnego i niezdolnego do prowadzenia parafii. Chciał zrezygnować ze swojej pracy i zamknąć się w klasztorze, ale nie pozwolił mu na to biskup.

Jan Maria Vianney zmarł w opinii świętości w 1859 r., przeżywszy 73 lata. Papież, św. Pius X beatyfikował sługę Bożego w 1905 r., a do chwały świętych wyniósł go w 1925 r. papież Pius XI, który w roku 1929 ogłosił św. Jana Vianneya patronem wszystkich proboszczów. Ciało świętego, umieszczone w szklanej trumnie, spoczęło w nowoczesnej bazylice, która została wybudowana w 1865 r. nad starym kościołem.

W pogrzebie skromnego proboszcza wzięło udział około 300 kapłanów i 6 tysięcy wiernych.

Ars jest dzisiaj jednym z najliczniej odwiedzanych miejsc we Francji. Na plebani można oglądać przedmioty, których używał święty: manuskrypty, biblioteczkę liczącą ok. 400 tomów i naczynia.

Autor znany redakcji

Jubilatowi odśpiewano sto lat!

Nie każdy ma to szczęście, aby w swoje dziewięćdziesiąte urodziny być nagrodzonym gromkimi brawami przy ołtarzu, przed Mszą św. sprawowaną w jego intencji, w kościele – i to tak zacnym jak kościół pw. św. Wojciecha w Poznaniu.

Takie powitanie przygotowała wspólnota świętowojciechowa najstarszemu kościelnemu w Poznaniu, Panu Tadeuszowi Majcherkiewiczowi, który urodził się 11 czerwca, dziewięćdziesiąt lat temu.

W Parafii pw. św. Wojciecha Pan Tadeusz posługuje jako kościelny już 63 lata i mimo szacownego wieku codziennie przychodzi do swojego kościoła, by służyć Bogu.

Ksiądz Proboszcz podczas wprowadzenia do Mszy św. przyznał, że jest trochę zaskoczony dużą liczbą wiernych, gdyż przeważnie we wtorkowe wieczory odprawia Eucharystię w pustym kościele. Widocznie dzisiaj sprowadził ich Pan Tadeusz... o młodym sercu mimo szacownego wieku.

Obszerna dokumentacja fotograficzna: na stronie internetowej parafii!

Andrzej Karczmarczyk

Był taki rajd...

W sobotę, 8 czerwca wyruszyliśmy na kolejny rajd parafialny. Tym razem trasa wiodła przez **Wielkopolski Park Narodowy**. Naszą wyprawę rozpoczęliśmy w **Puszczykowie** dokąd ze Wzgórza św. Wojciecha dojechaliśmy autokarem. Przemierzaliśmy malownicze leśne ścieżki i podziwialiśmy wspaniałe krajobrazy. Były to niezapomniane widoki. Po drodze weszliśmy także na wieżę widokową, z której można było zobaczyć panoramę całej okolicy.

Na końcu trasy czekał na nas kierowca i... autokar, którym dojechaliśmy na naszą biesiadę do **Mosiny**. Był czas na spotkanie z proboszczem tutejszej parafii, ks. Adamem Prozorowskim. Przed wyjazdem udaliśmy się do kościoła, aby pomodlić się w kaplicy adoracji.

Do domu wróciliśmy w świetnych nastrojach i z niecierpliwością czekamy już na kolejny rajd. Bardzo dziękujemy Księdzu Trojanowi za doskonałą organizację i niezapomniane wrażenia. Do zobaczenia za rok!

Monika

Kalendarium

- 3 VII św. Tomasza Apostoła, święto
- 11 VII św. Benedykta, opata, patrona Europy, święto
- 16 VII NMP z Góry Karmel, wspomnienie
- 23 VII św. Brygidy Szwedzkiej, zakonnicy, patronki Europy, święto
- 25 VII św. Jakuba Apostoła, święto

- 6 VIII Przemienienie Pańskie, święto
- 9 VIII św. Teresy Benedykty od Krzyża, dziewicy i męczennicy, patronki Europy, święto
- 10 VIII św. Wawrzyńca, diakona i męczennika, święto
- 15 VIII Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny, uroczystość
- 22 VIII Najświętszej Maryi Panny, Królowej, wspomnienie
- 24 VIII św. Bartłomieja Apostoła, święto
- 26 VIII NMP Częstochowskiej, uroczystość
- 29 VIII Męczeństwo św. Jana Chrzciciela, wspomnienie

Śluby

Dawid Radomiak i Maria Anna Olmińska
Mateusz Bartosz Smektalski i Julia Marianna Bytniewska

Chrzty

Igor Jan Andrzejczyk
Kordian Klawe
Ignacy Konstanty Nalepa
Maja Helena Nowak
Kacper Pściuk
Mikołaj Sandro Wróblewski

Odeszli do wieczności

Teresa Janina Hajcel, Jerzy Jakub Mospan
Zdzisława Emilia Jaskólska, Marian Korek
Andrzej Wachowiak

Wieczny odpoczynek racz im dać, Panie!

INFORMATOR PARAFIALNY

Aktualni duszpasterze:

ks. Trojan Marchwiak – proboszcz parafii (tel. 793 842 860);
ks. Jerzy Stranz, rezydent; ks. Mieczysław Mikołajczak.

Porządek Mszy Świętych:

– w niedziele i święta – 8.00, 9.30, 11.00 (dla uczniów szkoły podstawowej), 12.15, 18.00 i 20.15 (akademicka)
– w święta będące dniami pracy – 8.30 i 18.30
– w dni powszednie: 8.30 i 18.30.

Spowiedź św.:

– 15 min przed każdą Mszą Świętą i w sobotę od godz. 18.00
– w I czwartek miesiąca od godz. 17.00
– w I piątek miesiąca w godz. od 16.00 do 19.30.

Adoracja Najświętszego Sakramentu:

– w I czwartek miesiąca od 17.00 do 18.30, w pozostałe czwartki od 18.00 do 18.30; w soboty od 18.00 do 18.30.

Chrzty: II sobota miesiąca, godz. 18.30 i IV niedziela miesiąca, godz. 12.15.

Parafialny Zespół Caritas: I poniedziałek miesiąca, godz. 19.00.

Członkowie Żywego Różańca: I sobota miesiąca, godz. 8.30.

Spotkania biblijne: II i IV środa miesiąca, godz. 19.00.

Spotkania AA: piątek, godz. 19.00.

Spotkania Al-Anon: środa, godz. 19.00.

Modlitwa o jedność chrześcijan: IV wtorek, godz. 20.00.

Parafialny Klub Seniora: godz. 11.30 - 14.00; terminy spotkań na cały 2018 r. podano na tablicy ogłoszeń.

Nowenna do św. o. Pio i Msza Święta w intencji o budowę Domu Ulgi w Cierpieniu: II Czwartek miesiąca godz. 18.30.

Nowenna do św. Antoniego: wtorek, godz. 18.00.

Jubileusze małżeńskie: III sobota miesiąca o godz. 18.30.

Krypta Zasłużonych Wielkopolan: termin zwiedzania należy uzgodnić w biurze parafialnym.

Biuro parafialne (tel. 61 851 9012, 793 842 860) czynne: w poniedziałki i piątki, godz. 16.30 - 17.30; we wtorki i czwartki, godz. 9.00 - 10.00 (z wyjątkiem I piątku miesiąca i świąt).

Konto parafii: Bank Zachodni WBK S.A. 85 1090 1362 0000 0000 3602 2318.

Strona internetowa parafii: www.swietywojciech.archpoznan.pl.

E-mail parafii: swietywojciech@archpoznan.pl.

Pismo parafialne „Święty Wojciech”: miesięcznik, nakład 300 egz.

Wydawca: Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Wojciecha, Wzgórze św. Wojciecha 1, 61-748 Poznań.

Redaguje zespół (w porządku alfabetycznym): Leszek Helak, Małgorzata Helak, Andrzej Karczmarczyk, Wiesław Kasprzak (skład komputerowy), Krystyna Ludwiczak, Justyna Łopaczyk, ksiądz Trojan Marchwiak (proboszcz parafii i opiekun redakcji), Bolesław Psuja (członek Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Prasy Parafialnej).

Druk: Drukarnia GRAFIKA, ul. Leszka 22, 61-062 Poznań, tel. 61 876 89 08.

Redakcja nie zwraca niezamówionych tekstów i zastrzega sobie prawo do ich adiuścacji. Nie odpowiadamy za treść ogłoszeń.

Parafia nie czerpie żadnych korzyści materialnych z tytułu wydawania miesięcznika. Ofiary złożone na ogłoszenia i reklamy są przeznaczone na pokrycie kosztów druku.

Reklamy i ogłoszenia przyjmowane są w biurze parafialnym.

Pozwalamy sobie przypomnieć, że wysyłając określoną sumę na parafialne konto bankowe, można uzyskać podstawę do odliczenia od podatku za bieżący rok podatkowy. W tytule wpłaty lub przelewu niezbędny jest dopisek: „**darowizna na cele kultu religijnego**” lub „**darowizna na cele statutowe Kościoła katolickiego**” albo „**darowizna na Kościół**”.